

Trettiotredje söndagen under året 2022

Kyrkoåret går mot sitt slut. Som alltid ger det oss ett ypperligt tillfälle att begrunda tidens slut. Den värld som vi känner så väl och känner oss hemmastadda i skall ta slut en gång. Det är så lätt att skjuta denna tanke ifrån sig. Ändå påminns vi gång på gång om hur bräcklig världen är. Det talas i förtäckta ordalag om möjligheten att använda kärnvapen. Klimatförändringen går framåt med stormsteg. Vi börjar inse att vi människor har en reell möjlighet att göra slut på denna värld. ”Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike. Det blir stora jordbävningar och pest och hungersnöd på den ena platsen efter den andra. Förfärliga ting skall ske” (Luk 21:10-11). Ja, förfärliga ting sker hela tiden. Bara vi slår upp tidningen och läser nyheterna ser vi hur mycket ont som sker. Hur kan Gud tillåta detta? Det gör han naturligtvis inte, men ytterst få bryr sig om att lyda hans heliga lag och bud. Just därför är det så viktigt att vi som säger oss vara hans barn och Jesu lärjungar lägger oss vinn om att alltid göra det goda till hans ära och pris och för världens och människornas bästa ”Låt det vara vår högsta lycka att älska och tillbe dig”, så bad vi i kollektbönen. Har vi den grundinställningen kan vi verkligen göra mycket för att framtiden skall bli bättre.

Vi får inte förlora hoppet och tilliten till Guds försyn, även om vi med öppna ögon måste inse hur illa det står till i vår värld – och kanske också i vårt eget hjärta. Hopplöshet och modlöshet får inte fördunkla vår blick. Som kristna är vi klarsynta realister, men samtidigt hoppets budbärare i ångestens och hopplöshetens tid. När man talar om klimatångest får vi tala om klimathopp. Det finns ännu tid att vända om från själviskhet och girighet, från utsugning och våld på Guds skapelse. När många blir skrämde av hotet om våld och krig, om förtryck och orättfärdighet får vi med profeten Malaki se med Guds ögon: ”Men för er, ni som fruktar mitt namn, skall rättfärdighetens sol gå upp, med läkedom under sina vingar” (4:2).

Vi behöver inte spekulera om och när världen skall gå under, för vi vet att allt under solen är förgängligt och skall ta slut en gång. Men vi vet samtidigt att Gud har berett en evig boning åt oss. Vi har vårt sanna hem därovan. Det betyder inte att vi skall försumma att göra vad vi kan för att världen skall bli så god och vacker som möjligt. Tvärtom. Vår tro på Guds eviga härlighet driver oss med oemotståndlig kraft att förvandla jordens ansikte, att torka de sörjandes tårar, att förbinda de sargades sår och att sprida fridens och kärlekens budskap till alla som skjuter på varandra i våra förorter. Men gör vi verkligen allt detta? Det är den samvetsfråga som vi måste ställa oss både som enskilda och som församling och stift. Försöker vi verkligen göra jorden mer lik himlen? Känner vi igen Jesus i tiggaren eller i den prostituerade? Vill vi ta oss an de unga som fastnat i drogernas och våldets spiral med ömhet och inlevelse?

Gång på gång måste vi ta evangeliet som måttstock på hur vi lever, tänker, talar och handlar. ”Ge oss nåden att hängivet tjäna dig och bära frukt i evighetens glädje”, bad vid offertoriet. Genom att tjäna Jesus i vår nästa får vi en gång glädja oss i den eviga härligheten. Vi behöver inte bekymra oss om när och hur tiden tar slut, vare sig det gäller vår egen tid på jorden eller jordens och tidens eget slut. Det enda viktiga är att vi här och nu lever djupt förenade med Jesus Kristus och sprider hans kärlek omkring oss, så att världen kan få hopp mitt i all hopplöshet, glädje i all smärta och sorg. Jesus ger oss mod att gå vidare, vad som än händer runtomkring oss – eller djupt inom vårt sårade hjärta: ”Genom att hålla ut, skall ni vinna ert liv” (Luk 21:19).

Det är en ständig frestelse för oss att tro att vi är maktlösa och inte kan göra något åt hur det ser ut i samhället, i världen i stort – eller i vårt eget hjärta. Men Jesus vill befria oss från denna villfarelse. Varje människa som omvänder sig kan också vända utvecklingen till det bättre. Vi bär alla en nådens och helighetens potentialitet inom oss. Gud kan göra stora ting genom en liten och ödmjuk människa. Det goda har större kraft än det onda. Därför får vi aldrig ge upp och fastna i uppgivenhet över världens ondska och skapelsens förstörelse. Vi kan alltid bidra med mer än vi tror för att jordens ansikte skall förnyas. Det paradoxala är att ju mer vi är medvetna om skapelsens förgänglighet och tidens slut, desto mer angelägna måste vi också bli att göra allt vad vi kan för att förbättra den yttre och inre miljö där vi lever. Den situation och den omgivning som Gud har anförtrott åt oss är beroende av vår insats.

Som församling har vi fått en underbar uppgift: vi får genom vår ömsesidiga kärlek och vårt samarbete i enhetens mångfald peka vidare på Guds eviga rike. Mitt i ett ofta splittrat samhälle får vi bli ett hoppets tecken. Vår katolska tro på kyrkan som Guds pilgrimsfolk på väg till den eviga härligheten kan inspirera oss att verkligen sträva efter att göra jorden mer lik himlen. Vi har en kallelse och ett ansvar för Guds skapelse. Vi vet att vår evighet är beroende av hur vi har levt här på jorden. Har vi känt igen Jesus i den lidande människa som han har sänt oss – eller inte? Har vi tjänat den levande Guden – eller Mammon och andra avgudar?

Det är aldrig för sent att vända om. Guds barmhärtighet är utan gräns, men den måste tas emot och förändra oss inifrån, så att vi kan förändra världen som omger oss och är beroende av oss. Vi är inte maktlösa. Genom vår bön kan också den fångne, den sjuke, den förflamade göra något stort för vår värld, som alltid är Guds gåva till oss. En underbar gåva som måste vårdas ömt och helhjärtat.